

I

IK HEB ECHT MAZZEL MET ZO'N COOL KANTOOR. BADASS GAMES had zich, toen het nog maar één product maakte – het trendset-tende *Pimps N' Ho's, Volume 1* – genesteld in een gigantisch industrieel gebouw, een voormalig pakhuis in de buurt van de rivier in Dumbo, Brooklyn. Ik ben sinds mijn vroegste jeugd verslaafd aan videospelletjes, iets waarmee mijn zuster Kira me jarenlang meedogenloos heeft geplaagd, totdat ze zich realiseerde dat ik een stel vaardigheden bezat die ervoor zorgden dat jongens graag in ons gezelschap verkeerden. We hadden altijd de nieuwste games en na schooltijd was ons huis de favoriete hangplek voor al onze vrienden. Ze genoten van het uitstel, het wegwerken van mijn beroemde nacho's – een afgruwelijk mengsel van chips, kaas en champignons – en de onvermijdelijke, zoete nederlaag van door mij vermorzeld te worden in het ene na het andere spelletje op de Nintendo.

Hazel, je bent de winnaar!

Kira vond het compleet gestoord, die verslaving van mij. Ze zat vaak boven te praten met haar vriendinnen – die allemaal blond haar en een paardenstaart hadden – over een aanstaand dansfeest of shoppen in het winkelcentrum, terwijl ik met mijn joystick

en opengesperde ogen in de speelkelder zat, waar ik geheime magische munten ontdekte, draken versloeg en het ene na het andere level bereikte. Als mijn ouders begonnen te zeuren, gebruikte ik het vermoeide refrein van elke jonge gamer: ‘Het is echt heel goed voor de oog-handcoördinatie!’

Toen ik *Super Mario Bros.* kraakte en de prinses helemaal in mijn eentje had gered, vatte ik dat zelf op als een soort teken dat ik geen vent nodig had om me uit een met klimop begroeide toren te redden. Ik kon mijn eigen hachje wel redden, dank je feestelijk! Mijn videospelletjes vergezelden me naar college en vervolgens naar het appartement in de Lower East Side dat ik samen met Kira huurde. En kort nadat ik het ouderlijk huis had verlaten, stak ik in gedachte mijn middelvinger op naar alle mensen die dachten dat mijn wereldvreemde obsessie niet alleen niet vrouwelijk was, maar ronduit zonderling; ik kreeg een moordbaan bij Noah Tannenbaum, een pionier op zijn gebied. Mijn kelderobsessie veranderde in een carrière.

‘Je bent een schatje,’ had Noah gezegd, terwijl hij me met zijn befaamde fluwelen blik opnam. Ik droeg mijn uniform bestaande uit een zwarte legging en een zwart t-shirt, waarschijnlijk een vintage concertitem van The Void. Dat weet ik niet meer.

‘Eh, bedankt,’ antwoordde ik schaapachtig, terwijl ik zijn ogen vanaf mijn zwartgeverfde bobkapsel omlaag voelde dwalen langs mijn met dikke armbanden behangen polsen en zuidelijker tot aan mijn lederen enkellaarzen.

‘Ben je een echte gamer?’ vroeg hij.

Zonder zelfs maar antwoord te geven, liep ik naar de megapostelling aan de andere kant van de gigantische bank in zijn kantoor en startte *Buck Hunter*. Ik pakte het simulatie .22 geweer dat niet zou misstaan in de bossen van Alabama. Elke Bambi die ik bespeurde was binnen een paar minuten de sigaar, en mijn eindtotaal zat ver boven Noahs hoogste score.

‘*Holy shit!*’ riep hij uit. Onder het genot van een door de cate-

ring bezorgde lunch praatten we ruim een uur over het werk, en aan het einde van de dag was ik aangenomen om hem te helpen het bedrijf uit te breiden. Tussen mijn twintigste en mijn dertigste namen mijn verantwoordelijkheden langzaam maar zeker toe en op mijn negentwintigste was ik wereldwijd hoofd van de afdeling marketing & pr. Werk was zo ongeveer mijn leven. Jongens kwamen en gingen, maar Badass was mijn basis.

Ik was altijd trots geweest op mijn onafhankelijkheid. Hoewel ik enkele zeer intense en gepassioneerde, langdurige relaties had gehad – een fantastische zwemmer tijdens mijn studie, een sexy artiest in Williamsburg – had ik, tot ik Wylie ontmoette, nooit dat knusse gevoel met iemand gehad. Wylie en ik pasten bij elkaar. Lichamelijk, psychisch, alles. Ik bedoel dat niet op een penis-en-vaginamanier, ik bedoel dat onze lichamen op de een of andere manier in elkaar pasten alsof ik ontworpen was om precies te nestelen in zijn vormen. Ik was thuis.

Ik was op een slaapverwekkend saaie kerstborrel van Kira's beste vriendin Meg. Haar echtgenoot deed iets in het bankwezen en ik voelde me uiterst misplaatst in hun super-de-luxe appartement aan Park Avenue. Na wat nietszeggende gesprekken met een paar suffice gasten, waarbij mijn aandeel vooral bestond uit knikken, trok ik me terug in de keuken om de ovenverse hors d'oeuvres te onderscheppen en lol te maken met de sexy gay obers, die altijd veel interessanter waren dan het publiek dat ze bedienden. Een van hen was acteur, de ander songwriter. Ik leunde tegen het marmeren eiland in het midden van de gigantische keuken toen mijn oog viel op de razend knappe chef, die rustig toefjes bieslook op zijn kunstig gemaakte miniatuurtruffelquesadillas legde.

'Je hebt er toch geen bezwaar tegen dat ik me hier verschuil en al je verrukkelijke voedsel opeet?' vroeg ik.

'Nee, nee, helemaal niet,' antwoordde hij. 'Hier, proef deze eens...'

Hij boog zich voorover en offereerde me een perfect opge-
maakte champignonexplosie.

Het was liefde bij de eerste hap.

Meestal zeggen mensen dat over vampiers, maar voor mij
was het mijn schat van een chef.

‘O Jezus, wat is dit godvergeten lekker!’ blèrde ik met volle
mond.

De diagnose is nooit officieel gesteld, maar ik heb me vaak af-
gevraagd of ik soms lijd aan het syndroom van Gilles de la Tou-
rette. Ik heb totaal geen *edit*-knop en hoewel ik niet midden in
de supermarkt spontaan dingen als ‘bruingeile hoerenneuker’
uitroep, zijn het absoluut mijn emoties die mijn mond sturen,
en niet mijn hersenen.

‘Sorry,’ zei ik, terwijl ik schaaftachtig mijn schouders ophaal-
de. ‘Dat was werkelijk verschrikkelijk heerlijk.’ Ik bloosde.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Wylie boog zich glim-
lachend voorover, zelfs zijn grote bruine ogen glimlachten. ‘Ik
hou van meisjes die van eten houden.’

‘O, geloof me, dat doe ik,’ zei ik, terwijl ik nog een hapje stal
voordat de piekfijn in coltrui geklede ober het blad meenam.
‘Ik ben een eersteklas snaaier. Ik ben een soort boulimiapatiënt
zonder het kotsgedeelte.’

‘Werkelijk?’ Zo zie je er anders niet uit. Ik zou denken dat
een snaaier eruit zou zien als Violet Beauregarde in *Sjakkie en de
Chocoladefabriek*, nadat ze is veranderd in een bosbes. Jij lijkt me
niet iemand die in de nabije toekomst weggerold moet worden
op een karretje.’

‘Nou, mijn zuster Kira zegt dat ik een snelle verbranding
heb. Maar het schijnt dat je dan ook sneller veroudert. Wie
weet. Je kunt het niet allemaal hebben.’

‘Hier, probeer dit eens...’ Hij schepte een hemels stukje in
filodeeg verpakte geitenkaas van de bakplaat. ‘Voorzichtig, het
is warm,’ waarschuwde hij met een glimlach.

Ik kwam bijna klaar op de Mexicaanse tegelvloer. ‘Holyfuckingshit!’ zei ik met volle mond. ‘Ik wed dat je dit met alle vrouwen doet,’ zei ik met beschuldigend opgetrokken wenkbrauwen.

‘Mis,’ zei hij bijna verontwaardigd. ‘Ik schijn getrouwd te zijn met mijn keuken.’

Hij was prachtig. Hij was perfect. Schitterend, vriendelijk, een chef van wereldklasse, en duidelijk niet zo’n klootzak van een rokkenjager. Wat was deze vent, een fucking eenhoorn?’

Aan het einde van de avond had ik vierduizend calorieën naar binnen gewerkt en Wylies telefoonnummer op zak.

De gave van de fantasie heeft meer voor me betekend dan mijn talent om positieve kennis op te nemen.

-Albert Einstein

NEGEN MAANDEN LATER TROKKEN WE BIJ ELKAAR IN.

Het was goed dat ik een vriendje in huis had. Want als ik als single op mijn kantoor had gezeten, luisterend naar het neanderthalerachtige geraaskal van de voor het overige geheel mannelijke staf van dertigers, was ik een mannenhater eerste-klas geworden.

‘Dus ik heb die chick afgelopen nacht compleet aan flarden geneukt, man,’ pochte John, hoofd van de afdeling ontwikkeling. ‘Fucking gigantische neptieten, blond haar tot haar kontspleet, man. Ze was helemaal gaga, maar holy shit, het was geil.’

‘Dus je gaat er weer tegenaan dit weekend?’ vroeg mijn (getrouwde) baas Noah met zichtbaar genot.

‘Mwah, het pijpen was dan wel top, maar er komt alleen maar gedoe van, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik ruik gekte zoals honden angst ruiken, en deze chick was absoluut knetter.’

‘Het is zo jammer dat je hun monden na gebruik niet kunt dichtplakken met duct tape,’ beaamde Sergei, de hoofdprogrammeur.

‘Sympathiek,’ wierp ik ertussen.

Mooi is dat. Zoals Courtney Love croonde: ‘Als ze krijgen wat ze willen, willen ze het nooit meer...’

Ik hield me van de stomme en ramde erop los op mijn fantas-

tische, spiksplinternieuwe oversized Mac. Ik droeg het grootste deel van de dag oordopjes en bereidde zo al ons marketingmateriaal voor. We waren bezig met de lancering van de nieuwste editie van ons best verkopende game, *Pimps N' Ho's, Volume v*, en Noah bestookte de pers met gigantische promotieparty's in New York en Los Angeles. New York was een eitje. Het was mijn woonplaats en zo rond mijn twintigste had ik heel wat feestjes afgelopen (Paris Hilton valt volledig bij mij in het niet). Hoewel ik die fase nu ik tegen de dertig liep wel zo'n beetje achter me had gelaten, kende ik toevallig wel elke hippe plek in de stad en ik had al een gigantische studio aan Twenty-Sixth Street aan de Hudson geboekt.

Californië bleek een grotere uitdaging. Het begon al met een klein maar zeer onaangenaam feit: ik kon niet autorijden. Noah kon me wel een kogel door mijn kop schieten omdat hij elke keer dat ik daarnaartoe ging een chauffeur voor me moest huren. Wat hij overigens gemakkelijk kon missen, omdat hij twee jaar geleden de helft van zijn bedrijf aan de Japanners had verkocht. Ik had precies de goede kaarten in handen gehad, dus had ik vette winst gemaakt op mijn aandelen, genoeg om ons kleine appartement te kopen en nog iets over te houden. Ik was heel blij met zijn gulheid en met mijn positie in het bedrijf, maar het irriteerde me dat hij me blééf afzeiken over mijn gebrek aan vaardigheden achter het stuur. Zijn verbolgenheid verwarde me, zijn eindeloze en meedogenloze geplaag. Ik bedoel... ik dacht dat mannen het juist leuk vonden om de touwtjes in handen te hebben terwijl de kippetjes Tawny Kitaenachtige spreidstandjes maakten op de motorkap van hun Jaguar. Maar misschien zien kerels toch het liefst een vrouw met haar hand om de grote versnellingspook. Hoe dan ook, ik wist dat ik vroeg of laat mijn rijbewijs zou moeten halen, maar ik bleef de onvermijdelijke werkelijkheid van een Ford Focus met een grote blauwe L erop voor me uit schuiven.

Noah riep iedereen bijeen in de volledig glazen vergaderzaal in het midden van de begane grond. Ik liep over de gigantische metalen wenteltrap omlaag naar The Pod, zoals we de vergaderruimte noemden, waar een keur aan biologische sandwiches klaarstond die Noah elke dag vers liet bezorgen. Ondanks Noahs licht manische manier van doen, wist ik dat ik van geluk mocht spreken. Er zijn weinig gaveren banen dan de mijne. Dat gezegd hebbende, bevond ik me op dat moment in de afschuwelijke achtbaan waarmee de voorbereidingen voor alle persbombardementen en evenementen gepaard gingen. Ik had al gigantisch veel toezeggingen verzameld voor artikelen in tijdschriften en voor Noah had ik bij alle belangrijke televisiezenders een interview geregeld. Maar ik was megagestrest door de wirwar van aantekeningen op mijn met schedels en beenderen versierde Lucite klembord en ik dacht dat ik compleet ingestort zou zijn tegen de tijd dat ik het weekend daarna aan het diner voor mijn dertigste verjaardag zou kunnen aanschuiven.

‘Hazel, hoe staat het met L.A.?’ vroeg Noah.

‘Ik ga er volgende week een paar dagen heen. Ik heb een meid van een evenementenorganisatiebureau gehuurd die me naar verluidt megagoed schijnt te kunnen helpen met contacten en details, catering, genodigden et cetera, en ik heb een heel coole drukker gevonden in Los Feliz.’

‘Oké. En beroemdheden. Ik wil rechttoe rechtaan types. Ik wil coole, scherpe mensen, niet dat onkruid van het tweede garnituur. Als die tweederangs acteur van een Stephen fucking Dorff nog een keer naar een van onze fucking party’s komt, zweer ik je bij de heilige Jezus fucking Christus op skeelers dat ik zijn reet met een machinegeweer zal verwijderen,’ briede Noah. ‘Idem voor die realitytrutten. Ik wil die lagere levensvormen niet zien. Geen bleekschetige huisvrouwjes uit Buttfuck, USA. Geen één. Klote reality. Dit spel is fantasy, ontsnappen, dus ik wil geen losers om me heen die de luchtbel komen doorprik-

ken. Ik wil tietten op joysticks, ik wil jockeys, rockers en acteurs die goddomme kunnen acteren. Geen primetime tv-mensen. Tenzij ze van HBO of een andere kwaliteitszender zijn.

‘Begrepen,’ antwoordde ik met een kort knikje. Geen slijmers, duidelijk. Fijn dan. Daarmee was zo’n beetje heel Los Angeles afgeschreven. Daar gaat de helft van mijn gastenlijst.

‘We gaan verder. Christopher...’

Noah ging in sneltreinvaart langs de aanwezigen die zich aan de koning Arthur-achtige ronde tafel hadden verzameld. Ondertussen maakte ik aantekeningen en bekeek wat materiaal voor de persmap, dat mijn mensen hadden meegebracht van de drukker. Ik streek met mijn hand door mijn haar en zuchtte. De komende maand zou ik volkomen ondergedompeld worden in de Hades. Fuck. Kon ik me maar een paar maanden naar de andere zijde laten stralen, zoals in *Star Trek*. Maar zo zat het leven niet in elkaar, helaas. Je moest ook door de modderige stukken waden, of je dat nu leuk vond of niet. De enige uitweg is er dwars doorheen. Bovendien moest ik de komende dagen ook proberen te genieten, voordat mijn jeugd voorgoed voorbij zou zijn. Over tweeënzeventig uur was ik immers – slik – een dertiger.